

βάσις / basis

1. PIND. *Pyth.* 1. 1 sqq.

χρύσεια φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σύνδικον Μοισᾶν κτέανον τὰς ἀκούει
 μὲν βάσις ἀγλαΐας ἀρχά κτλ. (*cf. schol. ad loc.*)

DAMON fr. 9 Diels-Kranz ap. Plat. *remp.* III 11 (p. 399e-400c) [ΣΩ] ἐπόμεινον γὰρ δὴ ταῖς ἀρμονίαις ἂν ἡμῖν εἴη τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμούς ἰδεῖν κοσμίου τε καὶ ἀνδρείου τίνες εἰσὶν οὓς ἰδόντα τὸν πόδα τῷ τοιοῦτου λόγῳ ἀναγκάζειν ἔπεσθαι καὶ τὸ μέλος, ἀλλὰ μὴ λόγον ποδὶ τε καὶ μέλει. οἵτινες δ' ἂν εἶεν οὗτοι οἱ ῥυθμοὶ, σὸν ἔργον, ὥσπερ τὰς ἀρμονίας, φράσαι. [ΓΛ] ἀλλὰ μὰ Δί, ἔφη, οὐκ ἔχω λέγειν. ὅτι μὲν γὰρ τρί' ἄττα ἐστὶν εἶδη ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται, ὥσπερ ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα, ὅθεν αἱ πᾶσαι ἀρμονίαι, θεθεαμένος ἂν εἴποιμι ποῖα δ' ὁποῖου βίου μιμήματα, λέγειν οὐκ ἔχω. [ΣΩ] ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μετὰ Δάμωνος βουλευσόμεθα, τίνες τε ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ἢ μανίας καὶ ἄλλης κακίας πρέπουσαι βάσεις, καὶ τίνες τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ῥυθμούς· οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόημι τὴν τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ σύνθετον καὶ δάκτυλον, καὶ ἠρῶν γε, οὐκ οἶδα ὅπως διακοσμοῦντος καὶ ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος, εἰς βραχὺ τε καὶ μακρὸν γιγνόμενον, καί, ὡς ἐγώ οἶμαι, ἴαμβον καὶ τιν' ἄλλον τροχαῖον ὀνόμαζε, μήκη δὲ καὶ βραχυτέρας προσῆπτε. καὶ τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἦττον ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν ἢ τοὺς ῥυθμούς αὐτούς — ἦτοι συναμφοτέρον τι οὐ γὰρ ἔχω λέγειν — ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἶπον, εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω· διελέσθαι γὰρ οὐ μικροῦ λόγου.

PLAT. *leg.* II, p. 670c-e τοῦτ' οὖν, ὡς ἔοικεν, ἀνευρίσκομεν αὖ τὰ νῦν, ὅτι τοῖς ᾠδοῖς ἡμῖν, οὓς νῦν παρακαλοῦμεν καὶ ἐκόντας τινὰ τρόπον ἀναγκάζομεν ἄδειν, μέχρι γε τοσοῦτου πεπαιδεῦσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον, μέχρι τοῦ δυνατὸν εἶναι συνακολουθεῖν ἕκαστον ταῖς τε βάσεσιν τῶν ῥυθμῶν καὶ ταῖς χορδαῖς ταῖς τῶν μελῶν, ἵνα καθορῶντες τὰς τε ἀρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς, ἐκλέγεσθαι τε τὰ προσήκοντα οἰοί τ' ὧσιν ἂ τοῖς τηλικούτοις τε καὶ τοιοῦτοις ἄδειν πρέπον, καὶ οὕτως ἄδωσιν, καὶ ἄδοντες αὐτοῖ τε ἡδονὰς τὸ παραχρήμα ἀσινεῖς ἡδωνται καὶ τοῖς νεωτέροις ἡγεμόνες ἡθῶν χρηστῶν ἀσπασμοῦ προσήκοντος γίγνωνται.

ARISTOT. *pol.* II 5. 14 (p. 1263b. 32 sqq.) ἔστι μὲν γὰρ ὡς οὐκ ἔσται προῖοῦσα πόλις, ἔστι δ' ὡς ἔσται μὲν, ἐγγὺς δ' οὐσα τοῦ μὴ πόλις εἶναι χεῖρων πόλις, ὥσπερ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν ὁμοφωνίαν ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν.

[HERPHAEST.] 18^b (p. 63) ὁ στίχος (*scil.* ὁ δακτυλικὸς ἐξάμετρος) σύγκειται ἐκ μέτρου, κώλου, τάξεως, ῥυθμοῦ, βάσεως, τόνου, χρόνου, ἄρσεως, θέσεως, πάθους, μερισμοῦ, τῷ γένει μονοειδῆς, τῷ εἶδει δακτυλικός, ἀπλοῦς καὶ οὐχ ὁμοίопους, τῷ μεγέθει ἐξάμετρος, τῇ ἀποθέσει καταληκτικός, εἰς τετρασυλλαβίαν διηρημένος, εἰς μὲν κατὰ κῶλα εἰς τρία, εἰς δὲ κατὰ πόδας εἰς ἕξ.

[LONGIN.] *de subl.* 39. 2 οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησι τινα πάθη τοῖς ἀκρωμένοις καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντισμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν

ένδους τινα ρυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ρυθμῷ καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, (cf. Eur. fr. 663 Nauck², Aristoph. *vesp.* 1074) 'κᾶν ἄμουσος ἦ παντάπασι.

[LONGIN.] *de subl.* 41. 2 καὶ ἔτι τούτων τὸ χεῖριστον, ὅτι, ὡσπερ τὰ ψῆδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐφ' αὐτὰ βιάζεται, οὕτως καὶ τὰ κατερρυθμισμένα τῶν λεγομένων οὐ τὸ τοῦ λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούουσι, τὸ δὲ τοῦ ρυθμοῦ, ὡς ἐνίστε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι καὶ φθάνοντας ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν.

ARISTID. QUINT. *de mus.* I 16 (p. 36. 25 sqq. Winnington-Ingram) ἴαμβος μὲν οὖν ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ἰαμβίζειν, ὃ ἔστι λοιδορεῖν, παρὰ τὸν ἰὸν εἰρημένος (πρὸς τοῦτο γὰρ ὁ ρυθμὸς διὰ τὸ λογοειδὲς καὶ τὴν ἀνισότητά τῶν αὐτοῦ μερῶν πρόσφορος), τροχάιος δὲ ἀπὸ τοῦ τὴν βάσιν ἐπίτροχον ποιεῖσθαι, ὁ δὲ ὄρθιος διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑποκρίσεως καὶ βάσεως, σημαντὸς δὲ ὅτι βραδύς ὢν τοῖς χρόνοις ἐπιτεχνηταῖς σημασίαις χρῆται παρακολουθήσεως ἕνεκεν διπλασιάζων τὰς θέσεις.

ARISTID. QUINT. *de mus.* I 28 (p. 51. 19 sqq. Winnington-Ingram) μέσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἰς μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν.

HESYCH., 287 (I, p. 315 Latte) βάσις· ὁ ρυθμὸς, δηλοῖ καὶ τὴν πορείαν. καὶ βῆμα. καὶ ὁδόν.

APP. DION. 331. 6 sqq. τὸ τῶν ποδῶν ἐπώνυμον τάσσεται μὲν ἐπὶ πολλῶν, γράφεται δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηὸς· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρμένου δὲ πόδια λέγεται· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν στίχων πόδες λέγονται. διὰ τί ἐκλήθησαν πόδες; διὰ τὸ τῆς κινήσεως εὐρυθμὸν τε καὶ ἑναρμόνιον. ὡσπερ γὰρ οἱ τοῦ σώματος πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἀπεργάζονται, οὕτω καὶ οὗτοι καὶ οὗτοι ἀλλήλων ἀντιπατόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουν, καὶ πάλιν τροπικώτερον βάσις προσαγορευόμενοι.

SCHOL. VET. in Pind. *Ol.* 6. 12e (I, p. 156. 20 sqq. Drachmann) πεδίλω] νῦν τῇ βάσει καὶ τῷ ρυθμῷ. 12f 'πεδίλω' δὲ τῷ ὑποδήματι· νῦν δὲ τῇ βάσει καὶ τῷ ρυθμῷ λέγει.

SCHOL. VET. in Pind. *Pyth.* 1. 4a (II, p. 8. 19 sqq. Drachmann) τὰς ἀκούει μὲν βάσις] βάσιν ἔνιοι τὸν ρυθμὸν· πρὸς γὰρ ρυθμὸν ἢ ἁρμονία τῶν μελῶν διατυποῦται· οἱ δὲ τὴν τῶν ποδῶν κρούσιν· προκατάρχονται γὰρ αἱ ψῆδαι παρὰ τῆς κιθάρας, εἴθ' οὕτως ἔπεται ὁ τῶν χορευτῶν ρυθμὸς.

SCHOL. VET. in Pind. *Pyth.* 1. 4b (II, p. 8. 22 sqq. Drachmann) ἡ βάσις ὁ ρυθμὸς, παρὰ τὸ βαίνειν εἰς τὸν ρυθμὸν τοῖς κρούουσι τὴν γῆν τοῖς ποσίν.

SCHOL. REC. in Pind. *Pyth.* 1 (p. 432. 11 sqq. Abel) τὸ βάσις οἱ μὲν τὸν ρυθμὸν νοοῦσι. τῆς γὰρ κιθάρας ὁ ρυθμὸς ἀκούει, ἤγουν κατὰ τὸ μέλος ἐκείνης συντίθεται. οἱ δὲ διὰ τοὺς τῶν χορευτῶν πόδας· ἀκούουσι γὰρ ἐκεῖνοι τῆς κιθάρας. τουτέστιν ὁποῖόν ἐστι τὸ μέλος αὐτῆς καὶ οὗτοι κινουῦνται. λέγει δὲ τὴν βάσιν ἀρχὴν ἀγλαίας ἢ διότι ὁ ρυθμὸς τὸ πᾶν ἐστι τοῦ λόγου, ἢ ὅτι ἡ κατ' ἀρχὰς τοῦ χοροῦ κίνησις μεγίστης εὐφροσύνης ὕστερον ἀπ' αὐτοῦ ἐσομένης ἀρχὴ ἐστίν.

SCHOL. PATM. in Pind. *Pyth.* 1. 4 (p. 23 Semitelos) τάς] τῆς κιθάρας. — βάσις] ὁ ῥυθμός. — ἀγλαΐας] Εὐφροσύνης. — Βάσις ἀγλαΐας]* τὸ βάσις οἱ μὲν τὸν ῥυθμὸν νοοῦσι· τῆς γὰρ κιθάρας ὁ ῥυθμὸς ἀκούει, ἤγουν κατὰ τὸ μέλος ἐκείνης συντίθεται· οἱ δὲ διὰ τοὺς τῶν χορευτῶν πόδας· ἀκούουσι γὰρ ἐκεῖνοι τῆς κιθάρας· τουτέστιν, ὁποῖόν ἐστι τὸ μέλος αὐτῆς, καὶ οὗτοι κινοῦνται. Λέγει δὲ τὴν βάσιν ἀρχὴν ἀγλαΐας, ἢ διότι ὁ ῥυθμὸς τὸ πᾶν ἐστι τοῦ λόγου, ἢ ὅτι ἡ κατ' ἀρχὰς τοῦ χοροῦ κίνησις μεγίστης εὐφροσύνης ὕστερον ἀπ' αὐτοῦ ἐσομένης ἀρχὴ ἐστίν.

ATIL. FORTVN. GL VI 281. 3 sqq. hi (*scil.* pedes) sunt qui in usum omnium carminum veniunt, qui excepto dactylo gressibus alternatis quasi incedunt per versus <et> moventur. hic est motus et ingressio, quam Graeci 'basin' appellant: de sublatione constat et positione, quae et thesis dicitur, <ut> est 'arma vi'; 'ar' sublatio est temporum duum, 'ma vi' positio temporum duum.

2. ARISTOX. *rhythm.* II 20 (p. 12. 20 sqq. Pearson) ὠρισταὶ δὲ τῶν ποδῶν ἕκαστος ἦτοι λόγῳ τινὶ ἢ ἀλογία τοιαύτῃ, ἥτις δύο λόγων γνωρίμων τῇ αἰσθήσει ἀνά μέσον ἔσται. γένοιτο δ' ἂν τὸ εἰρημένον ὧδε καταφανές· εἰ ληφθεῖσαν δύο πόδες, ὁ μὲν ἴσον τὸ ἄνω τῷ κάτω ἔχων καὶ δίσημον ἐκάτερον, ὁ δὲ τὸ μὲν κάτω δίσημον, τὸ δὲ ἄνω ἡμισυ, τρίτος δὲ τις ληφθεῖη πούς παρὰ τούτους, τὴν μὲν βάσιν ἴσην αὐ τοῖς ἀμφοτέροις ἔχων, τὴν δὲ ἄρσιν μέσον μέγεθος ἔχουσαν τῶν ἄρσεων. ὁ γὰρ τοιοῦτος πούς ἄλογον μὲν ἔξει τὸ ἄνω πρὸς τὸ κάτω ἔσται δ' ἢ ἀλογία μεταξὺ δύο λόγων γνωρίμων τῇ αἰσθήσει, τοῦ τε ἴσου καὶ τοῦ διπλασίου. καλεῖται δ' οὗτος χορεῖος ἄλογος.

ARISTOX. *rhythm.* II 21 (p. 14. 16 sqq. Pearson) φανερόν δὲ διὰ τῶν εἰρημένων, ὅτι ἢ μέση ληφθεῖσα τῶν ἄρσεων οὐκ ἔσται σύμμετρος τῇ βάσει· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν μέτρον ἐστὶ κοινὸν ἔνρυθμον.

POLL. II 199 (I, p. 144. 19 sq. Bethe) καὶ βάσις δὲ παρὰ τοῖς μουσικοῖς λέγεται τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ.

POLL. IV 57 (I, p. 218. 11 sq. Bethe) ἐπὶ δὲ μέλει ἀρμονία, ῥυθμὸς, κροῦμα, βάσις.

PSELL. 8 (p. 22. 22 sqq. Pearson) τῶν δὲ χρόνων οἱ μὲν εἰσι ποδικοί, οἱ δὲ τῆς ῥυθμοποιίας ἴδιοι. ποδικὸς μὲν οὖν ἐστὶ χρόνος ὁ κατέχων σημεῖον ποδικοῦ μέγεθος, οἷον ἄρσεως ἢ βάσεως, ἢ ὅλου ποδός· ἴδιος δὲ ῥυθμοποιίας ὁ παραλλάσων ταῦτα τὰ μεγέθη εἶτ' ἐπὶ τὸ μικρὸν εἶτ' ἐπὶ τὸ μέγα. καὶ ἐστὶ ῥυθμὸς μὲν ὥσπερ εἴρηται σύστημά τι συγκείμενον ἐκ τῶν ποδικῶν χρόνων ὧν ὁ μὲν ἄρσεως, ὁ δὲ βάσεως, ὁ δὲ ὅλου ποδός, ῥυθμοποιία δ' ἂν εἴη τὸ συγκείμενον ἐκ τε τῶν ποδικῶν χρόνων καὶ ἐκ τῶν αὐτῆς τῆς ῥυθμοποιίας ἰδίων.

PSELL. 12 (p. 24. 8 sqq. Pearson) τῶν δὲ τριῶν γενῶν οἱ πρῶτοι πόδες ἐν τοῖς ἐξῆς ἀριθμοῖς τεθήσονται· ὁ μὲν ἰαμβικὸς ἐν τοῖς τρισὶ πρῶτοις, ὁ δὲ δακτυλικὸς ἐν τοῖς τέτρασι, ὁ δὲ παιωνικὸς ἐν τοῖς πέντε. αὐξεσθαι δὲ φαίνεται τὸ μὲν ἰαμβικὸν γένος μέχρι τοῦ ὀκτωκαιδεκασήμου μεγέθους ὥστε γίνεσθαι τὸν μέγιστον πόδα ἐξαπλάσιον τοῦ ἐλαχίστου, τὸ δὲ δακτυλικὸν μέχρι τοῦ ἑκκαιδεκασήμου, τὸ δὲ παιωνικὸν μέχρι τοῦ πεντεκαιεικοσασήμου· αὐξεται δὲ ἐπὶ πλείονων τὸ τε ἰαμβικὸν γένος καὶ τὸ παιωνικὸν τοῦ δακτυλικοῦ, ὅτι πλείοσι σημεῖοις ἐκάτερον αὐτῶν χρῆται. οἱ μὲν γὰρ τῶν ποδῶν δύο μόνοις πεφύκασιν σημεῖοις χρῆσθαι ἄρσει καὶ βάσει, οἱ δὲ τρισὶν ἄρσει καὶ διπλῇ.

FRAGM. NEAP. 22 (p. 30. 25 sqq. Pearson) πᾶς ὁ κατὰ βάσιν γινόμενος χρόνος διορισμοῦ δύναμιν ἔχει. ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν μὲν προτέραν συλλαβὴν μηκέτι φθέγγει καὶ τὴν δευτέραν μηδέπω, τοῦτον τὸν χρόνον σιωπῇ ἀντέχεσθαι.

SCHOL. VET. in Pind. *Pyth.* 1. 4a (II, p. 8. 19 sqq. Drachmann) τὰς ἀκούει μὲν βάσις] βάσιν ἔνιοι τὸν ρυθμὸν· πρὸς γὰρ ρυθμὸν ἢ ἀρμονία τῶν μελῶν διατυποῦται· οἱ δὲ τὴν τῶν ποδῶν κρούσιν προκατάρχονται γὰρ αἱ ᾠδαὶ παρὰ τῆς κιθάρας, εἴθ' οὕτως ἔπεται ὁ τῶν χορευτῶν ρυθμὸς.

3. ARISTOT. *met.* XIV 1. 10 (p. 1087b. 34 sqq.) καὶ ἐν παντὶ ἔστι τι ἕτερον ὑποκείμενον, οἷον ἐν ἀρμονίᾳ δίεσις, ἐν δὲ μεγέθει δάκτυλος ἢ πούς ἢ τι τοιοῦτον, ἐν δὲ ρυθμοῖς βάσις ἢ συλλαβὴ· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν βάρει σταθμὸς τις ὠρισμένος ἐστίν.

[LONGIN.] 82. 1 sqq. κριτήριον μέτρου ἀκοή. ἔνιοι γοῦν οὕτως ὠρίσαντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη.

HERMOG. *de id.* II 12 (p. 408. 16 sqq. Rabe) οἱ γὰρ πλείστοι τῶν ρυθμῶν αὐτῷ κατὰ τε τὰς συνθήκας καὶ κατὰ τὰς βάσεις δακτυλικοί τέ εἰσι καὶ ἀναπαιστικοὶ σπονδειακοὶ τε καὶ ὄλως σεμνοί.

LACHAR. *rhet.* 298. 5 sqq. *** ἄστινας καὶ βάσεις οἱ τεχνικοὶ προηγόρευσαν· χρή γὰρ ταύτας πρῶτον μὲν <εἶναι> σπονδιακάς· εὐπαγεστάτη γὰρ ἢ τοιαύτη θέσις ἔπειτα δὲ ἰαμβικάς ἢ εἰς ὄνομα κύριον καταληγούσας, σπανικὸν δὲ εἰς τροχαῖον.

OLYMPIOD. in Plat. *Alcib.* 108c (p. 79. 5 sqq. Westerink) τίς ἢ τέχνη ἥς τὸ κιθαρίζειν καὶ τὸ ἄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς· συνάπασα τίς καλεῖται;] ἰδοὺ ἐνταῦθα κοινῶς τῶν τριῶν εἰδῶν ἐρωτώμενος εἰπεῖν τὸ τέλος οὐ λέγει. τὸ μὲν οὖν κιθαρίζειν ἐπὶ τοῦ μέλους εἶπεν, τὸ δὲ ἄδειν ἐπὶ τῆς ᾠδῆς, τὸ δὲ ἐμβαίνειν ἐπὶ τοῦ ρυθμοῦ· κοινὸν γὰρ ὄνομα ἢ βάσις ἄρσεως καὶ θέσεως, ἅπερ εἰσι τοῦ ρυθμοῦ. πῶς οὖν οὔτε ὄλης τῆς μουσικῆς δύναται τὸ τέλος εἰπεῖν; ἢ τοῦτο λυτέον κατὰ τὴν εἰρημένην δευτέραν ἐξήγησιν.

CHOROEB. 178. 1 sqq. Καὶ κριτικὴ μέτρων ἐστὶν ἡ ἀκοή· ὅθεν καὶ τινες ὀρίζομενοι τί ἐστὶ μέτρον, φασὶ τὸ ἐκ ποδῶν ἢ βάσεων συγκείμενον, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς κρινόμενον. ποδῶν δὲ καὶ βάσεων ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ νοητέον.

CHOROEB. 190. 20 sqq. γίνεται δὲ τὸ καθαρὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἀπὸ σπονδείου καὶ πυρριχίου ἕως ἕξω. ἔστι δ' ὅτε ἢ <πρώτη> μακρὰ εἰς δύο βραχείας διαλύεται, [ἔστι δ' ὅτε τὴν πρώτην συλλαβὴν μόνην] ὥστε τὸ σχῆμα γενέσθαι τοιοῦτον· ἀπὸ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, εἶτα ἀπὸ δύο βραχειῶν τὴν δευτέραν βάσιν καὶ λοιπὸν ἐφεξῆς. καὶ καλεῖται τὰ τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἔχοντα κοινὴ λύσις· [τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς πέμπτῃς βάσεως ἐστὶν ἐνταῦθα· ἀπὸ γὰρ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν ἐστὶ] κοινὴ γὰρ εὐρίσκεται τοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῦ μέτρου.

CHOROEB. 211. 13 sqq. πούς τοῖνον ἐστὶν σύνταξις συλλαβῶν ἄρσιν καὶ θέσιν περιέχουσα. καὶ ἄλλως πούς ἐστὶ μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ δύο ἕως ἕξ, ἕξ ὧν γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. βάσις δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δύο ποδῶν συνεσθηκὸς τοῦ μὲν ἐν ἄρσει τοῦ δὲ ἐν θέσει παραλαμβανομένου. ἢ οὕτως· βάσις ἐστὶν <ἢ ἐκ δύο ποδῶν> ἢ ἐκ ποδὸς καὶ καταλήξεως, τουτέστι μᾶς συλλαβῆς ποδι ἰσομένης. γνωρίζεται δὲ ὁ μὲν πούς ταῖς συλλαβαῖς, τὰ δὲ

μέτρα τοῖς ποσὶν ἢ ταῖς βάσεσι. μέτρον δέ ἐστι ποδῶν ὠρισμένων ποιά σύνταξις κατὰ τὴν φυσικὴν συμμετρίαν πως ὑπὸ τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἀφωρισμένη.

CHOROBOV. 215. 21 sqq. ἀμφίμακρος, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ παιωνικὸς ὁ αὐτός, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, πεντάχρονος, καὶ ἀμφίμακρος μὲν λέγεται, ὅτι ἐκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχει τὰς μακράς. κρητικὸς δέ, ὅτι ὑπὸ Κρητῶν εὐρησθαι δοκεῖ· ἐκεῖνοι γὰρ πρῶτοι τοῦτο τὸ γένος τῆς ρυθμοποιίας ὀρχήσει τὴν βάσιν ἀπαρτίζοντες ἐποίουν. παιωνικὸς δέ, ἐπεὶ πρὸς τὰ παιωνικά καλούμενα μέτρα ἤρμωσται.

CHOROBOV. 239. 1 sqq. ὁ δὲ θέλει εἰπεῖν τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι συμβαίνει τὰ ἀντισπαστικά οὐ μόνον <κατὰ> τὴν πρώτην συζυγίαν παρανομεῖν, ἀλλ' ἐὰν ἐπιμίσηται αὐτοῖς βάσις ἰαμβική, καὶ <ἡ> ἐπομένη τῇ ἰαμβικῇ παρανομηθήσεται παρὰ τὴν ἄρχουσαν· ὅτε δ' οὐκ ἀναμίσηγονται αὐτῶ τὰ ἰαμβικά, καθαρεύει περὶ τὰς ἐξῆς ὁ ἀντίσπαστος.

CHOROBOV. 247. 11 sqq. Ἡλιόδωρος δέ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις ἐπιδιδούσα χρόνον ἐξασήμους ποιῆ τὰς βάσεις καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας, οἶον· (Alcm. 173 [PMG 173] Page)

οὐδὲ τῷ Κνακάλῳ οὐδὲ τῷ Νυρσύλῳ·

τοῦτου δὲ πάλιν ὑφαιρουμένη μὲν ἡ πρώτη ἐὰ τὸ ἐκ βακχείου, ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἐκ παλιμβακχείου.

PSSELL. *de Euripide et Georgio Piside iudicium* 12 sqq. (p. 40 Dyck) Τοῦτο δὲ παντὸς ἕνεκα προκ[ε]ῖσθω τοῦ λόγου ὅτι τὰ μέτρα καὶ οἱ ῥυθμοὶ ἑτερότητας μυρίας παρὰ τοὺς χρόνους ἐδέ[ξαν]το· [οὐ] γ[ὰρ] τὸ ἠρωϊκὸν μέτρον τὴν ἀρχαίαν νῦν σφίξει μεγαλοπρέπειαν, οὔτε ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις μέτροις ἴσταιται, ἀλλὰ τῷ δακτυλικῷ καὶ σπονδειακῷ καὶ ἰθυφαλλικῷ μ[έ]τρα καὶ τ[ῶ]ν [ἰ]αμβῶν συζυγία ἀναμεμίχεται, οὔτε τὸ ἰαμβικὸν μέτρον τὰς αὐτὰς ἀναπαύσεις καὶ τοὺς αὐτοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὴν αὐτὴν συνθήκην τοῖς προτέροις ἔχον προφαίνεται, ἀλλὰ θεατρ[ικ]ώτερον [ν]ῦν ἐστὶ καὶ ὥσπερ ἐπὶ ὀρχήστρας ἀπηναισχύντηκε, καὶ πάσης μὲν ὑπεράλλεται β[ά]σεως, π[αν]τὸς δὲ ῥυθμοῦ ὑπερίπταται, καὶ μόνον νῦν ζηλωτῶν τὸ ἀ[τί]πτον τοῦ μ[έ]τρου [καὶ ἰαμβόκροτον]. ἡ μέντοι τραγικὴ ποίησις διαφοροῖς τε ῥυθμοῖς κοσμουμένη καὶ μέτρα ποικίλα λαμβάνουσα [οὐ <διὰ> παντὸς] ἐξορχεῖται τὰς ὑποθέσεις οὐδ' ὑπεράλλεται, ἀλλ' ἔστι μὲν οὐ καὶ τοὺς εὐκρότους ἤχους ζηλοῖ καὶ τὴν ποδικὴν εὐρυθμίαν προκρίνει καὶ τοῦ λόγου τὰς ἐμμέτρους συζυγίας ἀσπάζεται, ὅπῃ δὲ δόξει τῷ ποιητῇ, μεταβάλλεται τοῦ τόνου καὶ τὸν ῥυθμὸν ἐξαλλάττει, καὶ ποτὲ ἔστιν οὐ ἀρπάζει τ[ῆ]ς ὁ ῥυθμὸς, ποτὲ δὲ βαίνει ἐπὶ τρισυλλάβου ἢ τετρασυλλάβου τῆς βάσεως [τῆς] με[τρικῆς], καὶ ὁ ῥητορικὸς λόγος ἐν μὲν [τ]ῷ κάλλει, φημί δὴ τῇ ιδέᾳ, ῥυθ[μ]ίζει πως τὸν ...π... μουσικωτέρους ῥυθμούς, ἐν δὲ γε ταῖς λοιπαῖς ιδέ[αι]ς μάλιστα ἐντραχ[ύν]ει, φ[η]μί δὴ τραχέα] γε τὰ μέτρα τίθησι, καὶ τραχύνει τὴν ἀκροῆν.

IOANN. in Hermog. *de id.* I 1 (RhG VI, p. 130. 13 sqq. Walz) βάσις ἐστὶν ἄρσεως καὶ θέσεως ποδῶν σημείωσις· ἡ μὲν οὖν ἄρσις αἶρει καὶ ὑποῖ τοὺς πόδας, ἡ δὲ κάτω τίθησι· διὸ βάσις λέγεται λόγου ἢ κατάληξις καὶ ἡ στάσις τοῦ κώλου, ὥσπερ ποδὸς τινος ἀνάπαυσις εἰς γῆν· δεῖ γὰρ, φησι, τῆς γλυκύτητος τὴν βάσιν εἰς δάκτυλον καταλήγειν ἢ ἀνάπαιστον.

IOANN. in Hermog. *de id.* I 3 (RhG VI, p. 166. 13 sqq. Walz) ποιητικὸν δὲ μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις αἰσθήσει τῆς ἀκοῆς παραλαμβανόμενον· ποδῶν μὲν τῶν ῥυθμῶν, οἷον ἰάμβου, τροχαίου καὶ τῶν ἄλλων· βάσεων δὲ τῶν κώλων, συμπληρώσεων· αἰσθήσει δὲ τῆς ἀκοῆς, ὅτι αὕτη τῶν τοιοῦτων ἐστὶ κριτήριον· τὸ δὲ κοσμοῦν ἢ φωνῆ, καὶ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσα καὶ συστέλλουσα.

IOANN. in Hermog. *id.* I 6 (RhG VI, p. 239. 1 sqq. Walz) πούς δέ ἐστι τάσις συλλαβῆς ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα· ἄρσιν μὲν ποδῶν ὀρχουμένων ἔπαρσιν, θέσιν δὲ τὴν εἰς γῆν βάσιν· ἢ πούς ἐστι μετρικῶν συλλαβῶν κατάλληλος σύνθεσις ἀπὸ δευτέρας χώρας ἕως ζ', ἐξ ὧν γινώσκεται τὸ τέλειον μέτρον καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος· βάσις δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν συνεστῶς, τοῦ μὲν κατ' ἄρσιν, τοῦ δὲ κατὰ θέσιν παραλαμβανομένου, ὡς ἐπιτροπικῆς λεπτόν ἴχνος ἀρβύλης.

ANON. *de ped.* 356. 7 sqq. τὸ μὲν ὄνομα τοῦ ποδός ἐστι ῥυθμικόν· ὡσπερ γὰρ ἐν εὐπρεπεῖ κινήσει ποδῶν βάσις γίνεται, ἐξ ἧς ὁ ῥυθμός, οὕτως ἐν ἄρσει καὶ θέσει, τουτέστιν ἐν μακρᾷ καὶ βραχεῖα συλλαβῇ, πούς γίνεται, ἐξ οὗ βάσις, ὃ ἐστὶ διποδία, καὶ ἐκ τούτου μέτρον.

ANON. in Hermog. *de id.* I 1 (RhG VII 2, p. 891. 20 sqq. Walz) βάσεις λέγει τοὺς μετρικοὺς πόδας, οἷς ἐπιβέβηκεν ὁ λόγος, ὡσπερ τὰ ζῶα τοῖς ποσὶ· βάσις δέ ἐστὶν ἢ σύνταξις τῶν ποδῶν· τὸ μὲν γὰρ ἡρωικὸν κατὰ πόδας μετρεῖται, ἐπειδὴ ἐξ ἰσοχρόνων ποδῶν συνέστηκε, δακτύλου τυχὸν καὶ σπονδείου.

ANON. in Hermog. *de id.* I 3 (RhG VII 2, p. 934. 18 sqq. Walz) μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις, αἰσθήσει τῆς ἀκοῆς παραλαμβανόμενον· τὸ μὲν γὰρ κρινόν ἐστὶν ἀκοῆ, τὸ δὲ κοσμοῦν ἐστὶ φωνῆ.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 4 (p. 170. 8 sqq. Abel) τὸ α' προσοδιακὸν ἀνακλώμενον δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τινὶ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν· παίων γὰρ ἐστὶ γ' ὁ α' πούς ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, καὶ ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη εἰς τελευταίαν τοῦ κώλου συλλαβήν.

SCHOL. VET. in Aristoph. *nub.* 706 (p. 151 Holwerda) –στω γλυκύθυμος ὁμμάτων] ἀπὸ χοριάμβου εἰς ἰάμβου βάσιν.

SCHOL. A in Herphaest. 125. 8 sqq. τοῦ ἡρωικοῦ ὀνομασίαι εἰσὶ πέντε· δακτυλικὸν ἀπὸ τοῦ ποδός τοῦ ἀρμόζοντος αὐτῷ· δάκτυλος δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μέρους εἴρηται ὡσπερ καὶ πούς καὶ βάσις· ἡρῶν ἀπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν ἡρώων τούτῳ γεγράφθαι τῷ μέτρῳ, ἢ ὅτι σύντονον τοῦτο ἢ καὶ εὐρωστον τὸ μέτρον ὡσπερ καὶ οἱ ἡρως· πυθικὸν ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθιον τούτῳ κεχρησθαι τῷ μέτρῳ· ἔπος ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὴν τοῦ ἔπους ἀρετὴν ἔστιν ελεῖν· τὰ γὰρ εὐρυθμα τῶν ἐπῶν οὐ συναπαρτιζομένας ἔχουσι τὰς βάσεις τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου ὡς τό· ([Hom.] *Il.* I 214)

ὑβριος εἵνεκα τῆσδε·

ἄρρυθμον γὰρ τοῦτο· ἐξάμετρον ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.

SCHOL. A in Herphaest. 126. 6 sqq. δακτυλικὸν δὲ εἶδη μὲν πλείονα καὶ τῶν πλειόνων μεγεθῶν ἐπώνυμα· τὸ δὲ ἐνδοξότατον ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τὸ ἐξάμετρον καταληκτικόν· καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι καὶ ἡρῶν προσαγορεύεται· δακτυλι-

κὸν μὲν οὖν τὸ γένος ὠνόμασται καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· πᾶν γὰρ τὸ ἐν ἴσω λόγῳ δάκτυλον καλοῦσι οἱ ῥυθμικοί. ὥσπερ γὰρ τὰ μέτρα ὠνόμασται <ἀπὸ> τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τὰ [μετρά] αὐτὰ ποιούσιν ἐπὶ ὄνομα εἶναι κρουμάτων· ἐπεὶ οὖν καὶ πούς τις καλεῖται καὶ βάσις, καὶ δάκτυλος ὠνόμασται.

SCHOL. A in Hephaest. 150. 11 sqq. ἰδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις ἐξ τοῦ πενταβράχους· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τῆς 'νε' πάλιν ἐν τῷ 'νεβροχίτον' ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης.

SCHOL. A in Hephaest. 151. 26 sqq. <ἀνακλωμένου>] ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τινὶ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος, λειπούσης χρόνῳ (παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον) ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ 'Ἀφροδίταν'· ἐπτάσημον γὰρ ἔχει διποδῖαν τροχαικὴν.

SCHOL. B in Hephaest. 267. 1 sqq. μονόμετρον μὲν οὖν ἱαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο·

φεῦ φεῦ·

λείπει γὰρ ὅλη βάσει πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. ἀκατάληκτον δὲ τοῦτο·
φεῦ φεῦ ἰώ.

SCHOL. B in Hephaest. 268. 27 sqq. ἔστι δὲ τι καὶ χωλὸν ἱαμβικόν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἱάμβῳ ἢ πυρριχίῳ ἀπαρτίζει καὶ ἀδιαφορεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἱαμβὸν συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλείδα σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ ἢ τροχαικὴν πάντως, τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἱαμβὸν πάντως ἢ σπονδειῶν.

SCHOL. B in Hephaest. 269. 15 sqq. ἔστι δὲ καὶ τὸ τροχαικὸν ὡσαύτως κατὰ τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις καὶ τὰς τομὰς καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις [καὶ μὴν καὶ κατὰ τὸ σεσινῶσθαι τὰς βάσεις οὐ φαύλῳ τινὶ τοῦ ἱαμβικοῦ διαφέρον].

SCHOL. B in Hephaest. 298. 23 sqq. ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ πυρριχίος, ἐκ <β> βραχείων συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως ὅτι βραχύτατός ἐστι καὶ ὀξείαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυρριχὴ ἐνόπλιος ὄρησις οὔσα. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύρρου παρωνομάσθαι <φασί>· πρῶτῳ γὰρ τούτῳ ἐκ τοῦ δουρίου ἵππου πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. καλεῖται δὲ παρὰ τισὶ καὶ παρίαμβος, ἐπειδὴ περὶ τὰ τέλη τῶν ἱαμβείων μέτρων εὐρίσκεται· ἢ ὅτι πυρριχίος καὶ ἱαμβὸς παρὰ τι ὁμοιοὶ εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρον. ἄλλοι δὲ καὶ ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες. οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται διὰ τὸ κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν, κατὰ διποδῖαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν τὰ καλούμενα προκελευσματικά ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα· (mel. adesp. 115 [PMG 1033] Page)

ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέμας ἐλάφου,

† πτεροφόρον χέρσον καθημένα †

ὁ <καί> προκελευσματικός.

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 47. 1 sqq. nunc de disyllabis coniunctis, qui et duplices et tetrasyllabi pedes appellantur, quos etiam quidam sotadios vocant, referemus, quorum coniunctio basis appellatur. nam graeco sermone duorum pedum copulatio basis dicitur, veluti quidam gressus pedum. qui si eiusdem generis, id est pares, iugati fuerint, dipodian, aut, ut quidam, tautopodian, sin dispaes, ut trochaeus cum iambo, syzygian efficiunt: in qua arsis unum, alterum thesis pedem obtinebit.

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 112. 12 sqq. nec minus e pentametro versu anapaesticus figurabitur, utpote cum ex dactylo, spondeo et anapaesto subsistat adiecto in qualibet sede versus sui generis pede sive dipodia, quo fiat tragicus seu comicus, ut:

Tiphys et Automedon dicar amore potens.

vides pentametrum elegiacum: adiecto 'mea lux' erit trimetrus anapaesticus, in quo prima basis ex duobus dactylis, secunda e spondeo et anapaesto, tertia e duobus anapaestis subsistit ita:

Tiphys et Automedon dicar amore potens mea lux.

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 129. 24 sqq. et Anacreon lyricus et Euripides tragicus et comici poetae reperti sunt hoc <uti> numero, cuius exemplum: (Hor. *carm.* III 12. 1 sqq.)

miserarum est neque amori dare ludum
neque dulci mala vino lavere aut ex-
animari metuentes patruae verbera linguae.

ita binae bases, hoc est breves ac longae, iunctae per synaphian, ut Graeci vocant, nos per coniunctionem, alternis vicibus variantur ac procurrunt.

ΔΙΟΜ. GL I 502. 16 sqq. regiones pedum sunt quinque, thesis, arsis, basis, synzugia, dipodia. hae sic ordinantur. thesis in disyllabis constat, arsis in trisyllabis, basis, synzugia, dipodia in tetrasyllabis constat; sed basis in epitritis et paeonibus fit, synzugia <in> contrariis, sed dipodia <in> paribus.

ΔΙΟΜ. GL I 506. 2 sqq. ionicus quoque minor constat ex homonyma dipodia, in qua antecedit pyrrichius, sequitur spondeus, vel anapaestus et pyrrichius. non numquam etiam κατὰ συναίρεσιν brevium syllabarum molossus interponitur. et in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, id est temporum quinque, erit sine dubio secunda heptasemos, id est temporum septem. a dimetro in trimetrum ampliatur.

ΑΤΙΛ. FORTVN. GL VI 281. 20 sqq. has omnes species (*scil.* depositionis) invenimus in his metris, quae per συζυγίας ingressionem habent. in dactylico (*scil.* metro) vero, cui nec pes nec syllaba potest in ingressione deesse, quippe cum eius simplicibus pedibus basis constet, non nisi acatalectum invenire poterimus.

4. ΧΟΕΡΟΒ. 190. 6 sqq. φησὶ τοίνυν, ὅτι ὁ Αἰσχύλος κέχρηται ἐν Νιόβῃ δράματι εἰς ἰαμβικὸν μέτρον τῇ 'οἱ' ἐν ἀρχῇ λέξεως οὐση κοινῇ οὕτως, ἐνθα φησὶν' (fr. 155. 1 [TrGF III, p. 272] Radt)

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται

συνέστειλε γὰρ τὴν τοι συλλαβὴν ἐν δευτέρᾳ βάσει ἰάμβου. ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ οὕτως ἔχει πᾶσα ἢ χρήσις κατὰ τὸ τέλος, ἀλλὰ' (fr. 155 [TrGF III, p. 272] Radt)

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους ἐξεύχεται
τρέφειν ὅ θ' ἄγνος Φᾶσις.

CHOEROB. 201. 10 sqq. ἔστι δὲ τὸ μέτρον τροχαϊκὸν τετράμετρον ὑπερκατάληκτον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ταῖς ἀνίσιοις τοῦ τοιοῦτου μέτρου, λέγω δὴ τοῦ τροχαϊκοῦ, σπονδειὸς οὐ πίπτει, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦτο γίνεται· διὰ τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα τὸ μὲν ἐν τῇ πρώτῃ βάσει τὴν κοινὴν ἐποίησεν.

TRICH. 370. 7 sqq. ἔστι δὲ τι καὶ τὸ χωλὸν καλούμενον ἱαμβικόν, ὃ τρίμετρον μὲν ἔστι καὶ αὐτό, διαφέρει δὲ τοῦ παρ' ἡμῖν ὀρθοτάτου, παρ' ὅσον τὸ μὲν ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βᾶσιν ἱάμβω ἢ πυρριχίῳ, ὡς εἶπομεν, ἀπαρτίζει, τὸ δὲ χωλὸν σπονδείῳ ἢ τροχαίῳ.

TRICH. 374. 4 sqq. ἐπισημώτατόν ἐστι παρὰ ταῦτα καὶ τὸ χωλὸν τετράμετρον καταληκτικόν, ὃ χωλὸν καλεῖται διὰ τὸ τὴν ἐβδόμην χώραν, περιττὴν οὔσαν καὶ δεχομένην τροχαῖον ἢ χορεῖον ὡς ἔφαμεν, ἀπαρτίζειν σπονδείῳ, ὥσπερ καὶ τὸ χωλὸν ἱαμβικόν, διὰ τὸ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἐν τῇ τελευταίᾳ δέχεσθαι βᾶσει.

APP. DION. 309. 23 sqq. ~ APP. RHET. 342. 13 sqq. ~ SCHOL. B in Herphaest. 280. 4 sqq. τὸ ἱαμβικὸν μέτρον ἔστι μὲν ἐξάμετρον καὶ αὐτό, διαιρεῖται <δὲ> εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται κωμικόν τε καὶ τραγικόν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ κατεχρήσαντο· δέχεται δὲ τοῦτο ἐν μὲν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ βᾶσει πόδας πέντε, λέγω δὴ δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ τὸν ὁμώνυμον ἱαμβον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τουτέστιν ἀνάπαιστον, χορεῖον καὶ ἱαμβον, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἱαμβον ἢ πυρριχίον· δεῖ γὰρ αὐτὴν πάντως εἶναι δισύλλαβον καὶ τὴν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν. τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἱαμβικοῦ μέτρου μέρος καλεῖται καθαρὸν τε καὶ τρίμετρον· τοῦτω δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βᾶσει ἱαμβον καὶ σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἱαμβον μόνον, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ ἱαμβον καὶ σπονδεῖον κατὰ μίμησιν τῆς πρώτης, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ μόνον ἱαμβον κατὰ μίμησιν τῆς δευτέρας, ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ πάλιν τὰ τοῦ πρώτου, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἱαμβον ἢ πυρριχίον.

SCHOL. in Aristoph. *prol.* Xe (p. 22 ., 1 sqq. Koster) τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ ἱαμβικὸν μέτρον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ βᾶσει δέχεται πόδας ε'· δάκτυλον (— —), σπονδεῖον (— —), χορεῖον (— —), ἀνάπαιστον (— —) καὶ τὸν ὁμώνυμον ἱαμβον (— —), ἐν δὲ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχέων ἀρχομένους, οἷον χορεῖον (— —), ἀνάπαιστον (— —), ἱαμβον (— —), ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἢ ἱαμβον (— —) ἢ πυρριχίον (— —).

SCHOL. A in Herphaest. 162. 8 sqq. ἔδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν καὶ ἐξῆς περὶ ἀπεμφαινόντων· συγκεχυμένον δὲ ἔστιν, ὅταν συζυγία τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δέ, ὅταν ἔν τινι μέτρῳ κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κείται πούς, οἷον εἰ ἐν ἱαμβικῷ εὐρεθῆι ἐν ἀρτίᾳ βᾶσει σπονδειὸς ἢ ἐν τροχαϊκῷ ἐν περιττῇ· τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος μία μόνη χώρα ἔστιν ἀνώματος.

SCHOL. in *Anth. Pal.* XIII 23 Ἀσκληπιάδου· ἐπὶ τετραμέτρῳ τῷ γεγονότι ἀπὸ ἀρτίου τριμέτρου κατὰ πρόσθεσιν βᾶσεως τελευταίας μείουρον τρίμετρον.
[M.E.]